

Avukat

AVUKAT

Birgün bir başka adam çıkageldi. Üstadın deyiimiyle: “Hokkabaz şapkasından tavşan çıkar gibi...” bazı meşhur dâvâlarda avukatlık yapmışmış... Üstadı da en güzel şekilde savunacaktı... Daha bunu der demez ilk şamarı yedi. Üstad birden bire gürlledi:

-Bu sözlerinle beni peşinen suçlu kabul etmiş olmuyor musun? Bu inançla neyi savunacaksın?.. Kimi?..Ben suçlu muyum?

-Estağfirullah üstadım, sanıksınız...

-Sanık... Tanık... Yargıç... Yok daha bilmem ne kış... Kim öğretti sana bu kurbağa dilini?.. Beni bununla mı savunacaksın? Önce Türkçe'yi öğren!.. (Bakınız: Dil Raporları-Ruhumuzun Dişleri /)

-Başüstüne efendim...

-Ha şöyle... Bundan sonra benim talimatımdan bir adım dışarıya çıkmak yok...

-Yo efendim...

-Efendisi olmayanın efendisi şeytandır...

-Şeytandır efendim...

-Ne?.. efendin şeytan mı?..

-Hâşâ efendim, benim efendim sizsiniz... yani sizi tasdik babında öyle söyledim.

-Tamam, şimdi git, duruşma günü erken gel...

-Emredersiniz efendim...

Bu avukat bir âlemdi. Kısa boylu, iri kafalı, yuvarlak gözlü,

tepir suratlı, tombalak bir herifti. Yürürken üstada saygılı olacağım diye ayakları dolaşır, cüppesinin eteği kapılara sıkıştırdı. Üstad “Yine mi kuyruğun bir yerlere sıkıştı” diye bağırırdı. Üstad bağırıldıkça o daha fazla şaşırır, nerede duracağını, hangi yöne bakacağını, ellerini nasıl bağlayacağını, nereye koyacağını bilemezdi. Günahı boynuna amma... Öyle sanıyorum ki kendisine cesaret gelsin diye duruşma günleri, bir-iki kadeh de yuvarlardı. En büyük sıkıntıyı, mahkemede söz alıp konuşacağı zaman çekerdi. Birgün “ Sayın müvekkilim” dedi. “Sanık”a “Sayın” demek usule uymazdı. Hemen düzeltti:

-Yani “sade müvekkilim” demek istiyordum...

Necip Fazıl yerinden fırladı.

-Ne demek “sade müvekkil?” Bunun şekerlisi de mi olur? Ben “Sayın” değil miyim? Tabii ki “sayın” “muhterem”i karşılıyorsa!.. Benim sesimi bu mantıkla mı cihana duyuracaksın? Kurbağa dilli, gayr-münevver heriiif! diye barbar bağırıldı. Reis müdahale etti:

-Kendinize gelin, Necip Bey dedi. Burası mahkeme, tiyatro salonu değil... Aktörlüğü bırakın.

-Gerçekten bu kadar haksızlık karşısında çatlamamak için, Hakkını savunan adam rolünü oynuyorum. Yani aktörlük yapıyorum. Bu doğru... Buranın mahkeme olduğu meselesine gelince... elbette mahkeme... Ve siz de hâkimsiniz. Bense karşınıza çıkarılan peşinen mahkûm... Ve siz de biliyorsunuz. Amma yapacağınız bir şey yok. Hâkim memur değildir. O gerçekten kararlarında hür olmalıdır. Hürriyetse, irade ve vicdandan önce, korkusuzluğa bağlıdır. Halbuki siz korkusuz değilsiniz. Çünkü teminatınız yok...

-Rica ederim Necip Bey. Yani biz emirle mi hareket ediyoruz?

-Öyleyse beni niçin burada tutuyorsunuz?

-Suçlu olup olmadığınızı araştırıyoruz.

-Hâkim, emme basma tulumbaya benzer. Üzerine su dökmeden basarsanız işte böyle hava çıkar.

Bir sürü şeyler anlatıyor; "Hâkimin şurasına basarsanız şu çıkar, burasına basarsanız bu çıkar" gibi izahlarla lâfı uzatıp gidiyordu. Reis tekrar müdahale etti:

-Lütfen sadede gelin, dedi.

Üstad birden plağı çevirdi:

-Saadetteyim efendim, saadetteyim... Çünkü huzurunuzdayım. Huzurunuzda bulunmaktan daha büyük bir saadet olur mu? (İltifat mı, alay mı, hakaret mi? Pek belli değildi. Üstad devam etti)

-Necip Fazıl şu andan itibaren dilini dişlerinin arasında ezecek, çenesini kilitleyip sonsuza kadar susacak... Ve o yüksek alınlarınızda adalet güneşinin tecellisini bekleyecek...

İş her zaman böyle tatlıya bağlanmazdı. Avukat bu fırsatı kaçırmak istemedi. Güya bu yumuşamış havadan istifade edecekti. Söz aldı, kalktı ve şöyle dedi:

-necip fazıl, Yalman aleyhinde kampanya açmıştır ama suçluları tahrik ve teşvik etmemiştir. Eğer öyle olsaydı, yapılan aramalarsa, sanıkların evlerinde, Büyük Doğu mecmua ve gazeteleri bulunurdu...

Diyecekti ki, Üstad ok gibi yerinden fırladı ve avaza çıktığı kadar bağırdı.

-Yuuut, o kelimeyi yut!.. Yut diyorum, yuuuttt!.. Yuuut!..

Adam bir defa ağzını doldurmuştu. Kelimenin yarısı da çıkmıştı. Böyle bir felaket olacağını nerden bilsindi? Dolu dizgin gidiyordu. Anında yutmak kolay mıydı? Araba tam gaz giderken, geri vitese takar gibi... "Bup... bup... Buuuuuppp..." dedi

ve çok Őükür, kazasız, belasız durabildi.

Üstad derin bir nefes aldı. Bir kelimeyle kıyamet kopmazdı. Ama mantık yanlıştı. Üstad haklıydı. O hiç “Sanıklar benim okuyucum değiller” dememiştı ki... “Bunların Büyük Doğu’lardan haberleri yok, olsaydı aramalar sırasında evlerinde, bu gazetelerden bulunurdu” diyecekti. “Bup... Bup...” diyerek yuttuğu, işte bu “bulunurdu” kelimesiydi. Tabii ki öyle söylemesi çok yanlış olacaktı. Çünkü hepimizin evlerinde cilt cilt Büyük Doğu’lar bulunmuştu. Anlaşılan avukatın dosyadan hiç haberi yoktu.

İşte avukatlarımız bunlardı. Herkesin şahsen tuttuğu beş, on avukat daha vardı. Parasız bile geliyorlardı. Çünkü ün kazanacaklardı.

(Hüseyin Üzmez – Malatya Suikastı)